

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

Si els mals d'altri ens haguessin d'aliviar les nostres penes, tindriem en el moment d'ara l'esperança d'aconseguir un benefici immediat. El cas és, però, que les malvestats s'estenen i el deliri dels imperialismes porta arreu la mort, la destrucció i la misèria. La tragèdia rebrota altra vegada a l'Extrem Orient, on xinesos i japonesos es barallen, com a conseqüència d'un de tants incidents que han sovintejat a Xina des de què els japonesos hi mantenen un exèrcit d'ocupació. Després de la invasió del Manxukuo i de la destrucció, a canonades, de Xanghai, pels japonesos, la situació restà greument compromesa. Sun-Yat-Sen féu la revolució a Xina inspirat en les teories del socialisme europeu, i, després de la seva mort, s'inicià la lluita entre les dues ales de l'organització revolucionària fins que, l'any 1927, el mariscal Txang-Kai-Xec evolucionava envers una col·laboració amb les potències europeu-americanes. La família Sun governa Xina. Així veiem el mariscal Txang-Kai-Xec casat amb una cunyada de Sun-Yat-Sen; la muller del mariscal és germana del ministre de finances, i un fill de Sun és ministre de comunicacions. L'immens país de 400 milions d'habitants és dominat per una família que té distribuïts, per tot el país, generals i governadors que responen a la política de la família i del partit del Kuo-Min-Tang i, per tant, mou a satisfacció tot l'engranatge militar i econòmic. La situació actual es troba, en quant a unitat, en molt millors condicions que abans; la prova més palpable la tenim amb la treva entre els exèrcits comunistes i la incorporació de les zones dominades per aquells grups al govern de Nanquin. Malgrat aquests bons viaransys, determinats per la influència de l'ala esquerra del partit del Kuo-Min-Tang, ni aquesta organització ni la família Sun han aconseguit dirigir una democràcia. Xina té en peu rivalitats econòmic-financeres de molt pes, que li han privat de donar solució als problemes vius interiors. Els mercats xinesos són vigilats de prop pel Japó, i les possibilitats d'atraure-se'ls la regió soviètica industrial de l'Ural Kusnek, accentua encara més els propòsits japonesos de penetració al Manxukuo i Mongòlia.

ALFIL

DECRETS D'AGRICULTURA

COMENTARIS

IV

La riquesa forestal de Catalunya quedaria esgotada en pocs anys si continuava l'abús que una sèrie d'Ajuntaments s'han permès cometre a partir de la revolta militar. Sense autorització del Departament Forestal de la Generalitat es varen tallar una quantitat d'arbres, únicament per fer-se passar el gust de malmetre boscos, sense cap rendiment positiu per a la col·lectivitat.

Som partidaris d'exigir comptes als qui procedien d'una manera sense solta i reduir-los al lloc que els correspon per la seva incapacitat i a voltes mala fe. Mai més han d'ocupar llocs de direcció, perquè la seva obra va ésser netament antirevolucionària. Quan es tallaven boscos perquè la terra era bona per a conreu i per tant el rendiment era superior, es feia quasi sempre amb la deguda autorització del Departament, però quan s'arrasaven boscos sense mirar la plantació novella, era senzillament una obra destructora.

Molts Ajuntaments s'han cregut que els boscos són de la seva propietat i han procedit com si en realitat no fossin de ningú. I han de tenir en compte que els boscos que estan enclavats en una masoveria corresponen a la mateixa i sobre d'ells no hi ha altra jurisdicció que la del Departament Forestal. Passen únicament a ésser propietat dels municipis les finques forestals o agrícoles que han estat legalment incautades.

No s'ha legislat d'una manera clara sobre aquest assumpte de tanta importància i, per tant, cap Ajuntament té dret a fer-se la llei pel seu compte. És lògic, però, que si els treballadors forestals han d'ésser socis del Sindicat Agrícola, correspon als respectius Sindicats Agrícoles l'explotació forestal de les finques incautades legalment pels Ajuntaments. Per tant, l'elaboració del carbó, per exemple, ha d'anar a càrrec dels Sindicats Agrícoles i l'Ajuntament no ha de comerciar amb un producte que no li correspon. El Sindicat Agrícola ja es procurarà de facilitar-li, si l'intercanvi que es pugui fer és necessari per al proveïment de la població. Seria convenient que la Conselleria d'Agricultura legislés concretament sobre les atribucions que pot tenir un Ajuntament sobre els productes forestals, que estan ja inclosos dintre la òrbita dels Sindicats Agrícoles.

No és pas que des de la Conselleria d'Agricultura no s'hagin donat ordres procurant que es tallessin únicament els arbres que fossin indispensables per a substituir altre combustible, i ara que s'apropa l'època de l'any en la qual es produeixen amb més freqüència incendis als boscos, incendis que posen en perill la nostra riquesa forestal, s'ha dictat per la Conselleria el Decret de data 24 de juny, recomanant als Alcaldes i Ajuntaments el compliment d'una sèrie de normes a l'objecte d'evitar en tot el possible els incendis.

Tots plegats hem de tenir interès en què no es produeixin incendis als boscos. Moltes vegades una petita imprudència de turista és suficient per a provocar un incendi d'importància. No hem d'esperar a donar-nos compte del valor inapreciable de la riquesa forestal de casa nostra, en el precís moment que per culpa nostra la haguem destruïda i feta malbé.

JOSEP FERRARONS